

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 38/2017-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Balážom, Kubicová, Benkóczki, Baláž – advokáti, s. r. o., Záhradnícka 68, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tov 1/2012 a jeho rozsudkom zo 7. júna 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 64/2015 a jeho uznesením z 13. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tov 1/2012 a jeho rozsudkom zo 7. júna 2012 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 64/2015 a jeho uznesením z 13. apríla 2016 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Tv 1/2009 z 31. januára 2012 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) uznaný vinným v bode 1 zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v spojení s § 138 písm. c) Trestného zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona a v bode 2 zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody na doživotie so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, ochranný dohľad na tri roky a náhradu škody poškodenému vo výške 2 556 €. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 3 Tov 1/2012 zo 7. júna 2012 rozsudok okresného súdu z 31. januára 2012 v celom rozsahu zrušil a zároveň sťažovateľa uznal za vinného v bode 1 zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. c) Trestného zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona a v bode 2 zo spáchania prečinu nedovoleného prechovávanía omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov pre vlastnú potrebu podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, za čo ho odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia spolu s ochranným dohľadom na tri roky a povinnosťou nahradiť škodu poškodenému

vo výške 2 556 €. Najvyšší súd svojím uznesením z 13. apríla 2016 sťažovateľom podané dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

3. V prvej rovine sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny poukazujúc na nesprávne zloženie senátu najvyššieho súdu v konaní o dovolaní argumentujúc čl. II ods. 1 a 12 a čl. III všeobecnej časti Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2015 (ďalej len „rozvrh práce“) a následne osobitnou časťou rozvrhu práce, podľa ktorej boli do senátu 6 T zaradení sudcovia: [REDAKOVANÉ] – predseda senátu, [REDAKOVANÉ] – predseda senátu, [REDAKOVANÉ] – predseda senátu a [REDAKOVANÉ] – člen senátu. Podľa názoru sťažovateľa senát, ktorý rozhodoval o jeho dovolaní, *„nebol kreovaný v súlade so zákonom. Nie je zrejmé prečo sa členmi senátu nestali [REDAKOVANÉ] ako predseda senátu, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako sudcovia. Z obsahu základného práva na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, resp. právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vyhovuje len taká aplikácia dopadajúcich ustanovení Trestného poriadku, zákona o súdoch a na základe neho vydaného rozvrhu práce, podľa ktorého bude dovolací senát najvyššieho súdu zložený na základe rozvrhom práce určeného poradia sudcov zaradených do konkrétneho senátu, teda že v prípade rozhodovania o mimoriadnych opravných prostriedkoch ho budú tvoriť prví traja sudcovia v poradí, ako sú tam uvedení. Namiesto nich môžu v senáte zasadať aj v poradí ďalší členovia senátu, avšak len v prípadoch, v ktorých sú pred nimi predchádzajúci členovia senátu vo veci vylúčení zo zákonného dôvodu (§ 31 a nasl. Trestného poriadku) alebo z iných dôležitých dôvodov (napríklad z dôvodu neprítomnosti sudcu na pracovisku pre jeho práceneschopnosť alebo z dôvodu náhlej prekážky brániacej sudcovi vykonávať jednotlivé úkony alebo podieľať sa na rozhodovaní súdu).“*

4. Nadväzne na uvedené sťažovateľ namieta že v „dovolaní ako aj v konaní, ktoré dovolaciemu konaniu predchádzalo, som konajúcim súdom poukázal na vážne procesné chyby ako aj nezákonný postup súdu prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov, ktoré nedostatky však neboli v priebehu konania odstránené ani odvolacím ani dovolacím súdom a majú za následok nielen závažné porušenie mojich práv na obhajobu, ale ani nezákonnosť

početných dôkazov vykonávaných či už v prípravnom konaní alebo konaní na súde prvého stupňa. Napriek dôslednému a nepochybnému preukázaniu všetkých týchto skutočností sa Najvyšší súd v napadnutom uznesení s mnou namietanými skutočnosťami nezaoberal a nevysporiadal vôbec alebo len čiastočne, navyše veľmi povrchno, nedostatočne, nepresvedčivo a teda v rozpore so zákonom.“.

Podľa názoru sťažovateľa je zrejmé, že „postupom Najvyššieho súdu SR nedošlo k ochrane mojich práv, práve naopak, označený súd odoprel ochranu mojich práv, najmä právo na zákonného sudcu ako aj právo na spravodlivý súdny proces, neposkytol mi ochranu a spravodlivé prejednanie a rozhodnutie vo veci, a to len s alibistickým a nie správnym odôvodnením, že nie je oprávnený skúmať a hodnotiť dôkazy a skutkový stav z nich vyplývajúci“. Sťažovateľ následne rozvádza jednotlivé pochybenia vyskytujúce sa v postupe vo veci konajúcich súdov, a to že o svojich právach nebol vždy „riadne poučený, resp. mi nebola poskytnutá plná možnosť na ich uplatnenie. Orgány činné v trestnom konaní resp. súd si v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia plnili svoju zákonnú poučovaciu povinnosť len veľmi povrchno, nedostatočne a často krát len s obmedzením sa na určité práva, hoci o niektorých právach je potrebné obvineného, resp. obžalovaného poučiť v každom štádiu konania.“. Vychádzajúc zo zákonnej úpravy sťažovateľ poukazuje na to, že „orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd sú povinné obvineného poučiť o jeho právach vždy, a to v takom rozsahu a spôsobom, aby mohol mať obvinený v každom štádiu trestného konania plnú možnosť na ich uplatnenie, obzvlášť ak je obvinený stíhaný väzobne a je teda významne obmedzený na svojich právach a najmä možnostiach tieto práva uplatňovať“, pričom tvrdí, že na verejnom zasadnutí konanom 14. mája 2009, na hlavnom pojednávaní 30. júna 2009 a o možnosti uzatvoriť dohodu o vine a treste nebol dostatočne poučený alebo len v minimálnom rozsahu. Uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ vytyka, že k predostretým pochybeniam neuviedol žiadny konkrétny záver. Ďalej namieta vedenie výpovede svedka [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní konanom 30. júna 2009 a jej zaznamenanie v zápisnici, pričom sa podľa neho „nejedná o drobné nepresnosti, ale o celé časti jeho výpovede. Jedná sa o časti výpovede svedka [REDAKOVANÉ], ktoré nasledovali potom, ako sa svedka dopytuje na údajné rozpory v jeho výpovedi. Následne sa svedok [REDAKOVANÉ] k týmto skutočnostiam ako aj k ďalším početným otázkam predsedu senátu ako aj prokurátora vyjadruje, tieto však nie sú v zápisnici podchytené. V podstate je zápisnične

zachytená len zlomková časť jeho celkovej výpovede. Zápisnične nie je podchytených viac ako 40 minút jeho výpovede na hlavnom pojednávaní!!! Zápisnične nie je zachytená ani jedna otázka obhajoby ani pripomienky obhajoby k objasneniu údajných rozporov vo výpovedi, pričom je celkom zjavné, že žiadne rozpory vo výpovediach neboli. Vo vzťahu k mojej osobe sa jedná o veľmi závažnú skutočnosť, nakoľko výpoveď svedka [REDACTED] bolo možno vyhodnotiť ako výpoveď v môj prospech, nakoľko v nej svedok [REDACTED] uvádzal skutočnosti ohľadom plánov pomsty poškodeného [REDACTED] voči mojej osobe.“. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že „v prípravnom konaní konajúci vyšetrovateľ upovedomoval v prevažnej miere vtedajšieho obhajcu obvineného spôsobom, že mu oznamoval len dátum a čas vykonania úkonov, čo považujem za zásadné porušenie práva obvineného na obhajobu“.

5. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta, že jeho odsúdenie bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli súdmi vykonané zákonným spôsobom. V prvom rade sťažovateľ poukazuje na to, že „uznesením zo dňa 21.08.2008 ČVS: SKIS-252/IS-1-V-2008 začal vyšetrovateľ v predmetnej veci trestné stíhanie za obzvlášť závažný zločin pokusu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona. Trestné stíhanie bolo začaté vykonaním neodkladného a neopakovateľného úkonu a to ohliadkou miesta činu dňa 21.08.2008 o 3.00 hod.“. Podľa názoru sťažovateľa „V danom prípade sa celkom zjavne nejednalo o ohliadku miesta činu, hoci vyšetrovateľ o tomto úkone spísal zápisnicu o obhliadke miesta činu ČVS: ORP-761/2-OVK-BH-08. Mám za to, že v danom prípade sa jedná o nezákonný procesný úkon, pri ktorom neboli dodržané zákonom predpísané podmienky. Je zjavné, že prehliadka motorového vozidla v danom prípade rozhodne nebola neopakovateľným a neodkladným úkonom. V danom prípade nehrozilo žiadne bezprostredné nebezpečenstvo, ktoré by bolo spôsobilé poškodiť alebo znehodnotiť veci, doklady alebo iné materiály, ktoré by mohli byť použité ako dôkazy... Rovnako tak mám za to, že aj spôsob akým došlo k výkonu prehliadky daného motorového vozidla, v žiadnom prípade nezodpovedá zákonným kritériám, ktoré stanovuje § 105 Tr. poriadku.“. Namieta tiež zistenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke výpismi z telekomunikačnej prevádzky, pretože odôvodnenie príslušného súdom vydaného príkazu na zistenie a oznámenie týchto údajov „neobsahuje žiadne odôvodnenie skutkovými okolnosťami, či už vo vzťahu osoby obvineného, poškodeného alebo akýchkoľvek iných osôb, resp. vo vzťahu potreby

objasnenia motívu alebo iných okolností týkajúcich sa času, miesta alebo spôsobu, potrebných pre náležité objasnenie trestnej činnosti. Z uvedených skutočností možno jednoznačne vyvodit' nepochybný záver o tom, že uvedený príkaz Okresného súdu... spis. zn.: 2 Ntt 494/08 nespĺňa zákonom predpísané náležitosti a tým aj parametre zákonného rozhodnutia. Z dôvodu jeho zjavnej nezákonnosti nemožno na dôkazy získané na jeho podklade prihliadať ako na dôkazy získané zákonným spôsobom. Napriek tomu súdy opreli odsudzujúci rozsudok aj o tieto dôkazy. “. Nezákonnosťou sú podľa sťažovateľa tiež postihnuté príkazy okresného súdu na domovú prehliadku č. OSI-V-40-1/2008-0Tp-441/2008 a č. OSI-V-41- 1/2008-0Tp-442/2008 z 2. septembra 2008 a dôkazy na základe nich vykonané, a to z dôvodu nesprávneho a nedostatočného označenia identifikovaných parciel, na ktorých sú umiestnené stavby, v ktorých sa mali domové prehliadky vykonať, a nepovolania vstupu orgánov činných v trestnom konaní. Zároveň poukazuje na to, že prístup na pozemky a do rodinných domov, v ktorých boli vykonané domové prehliadky, „je a v čase prehliadok bol možný len cez pozemok parc. č.: 289/1 zastavané plochy a nádvoria 1044 m²“, na čo však orgány činné v trestnom konaní nemali pri výkone domovej prehliadky podľa názoru sťažovateľa žiadne zákonné oprávnenie.

6. Sťažovateľ tiež uvádza, že okresný súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil aj výpoveď svedka [REDACTED], ktorá však nebola na hlavnom pojednávaní prečítaná z dôvodu, že bola vykonaná pred vznesením obvinenia. Keďže súd na hlavnom pojednávaní tento dôkaz nevykonal, nemohol ho ani premietnuť do odsudzujúceho rozsudku a prihliadať naň pri rozhodovaní o vine a treste. Obdobne namieta aj použitie výpovede svedka [REDACTED] a doslovný prepis rozhovoru medzi ním a označeným svedkom uskutočnený vo väznici a zaznamenaný prostredníctvom informačných a technických prostriedkov. Tvrdí totiž, že príkaz na vyhotovenie takéhoto záznamu nebol na hlavnom pojednávaní podrobne oboznámený a tento príkaz, ktorý má tvoriť utajovanú prílohu spisu, nemá spĺňať zákonom predpísané náležitosti, pretože jeho odôvodnenie obsahuje iba citáciu zákonného ustanovenia bez bližšieho určenia alebo konkrétneho odôvodnenia nutnosti vyhotovenia takéhoto záznamu.

7. Sťažovateľ zároveň namieta vykonanie výsluchov vyšetrovateľov a policajtov v postavení svedkov k spôsobu a priebehu vykonaných procesných úkonov uvádzajúc, že postavenie „orgánu činného v konkrétnej trestnej veci je nezlučiteľné s postavením svedka v nej, pretože o tom, akým spôsobom prebiehal úkon trestného konania... svedčí zápisnica o úkone, resp. iná listina o zákonných náležitostiach tohto úkonu“. V naznačenom kontexte ďalej poukazuje na nezákonnosť výpovede [REDAKOVANÉ], ktorý mal pred súdom predniesť znalecký posudok za pplk. [REDAKOVANÉ], zamestnaného v požiarnotechnickom a expertíznom ústave, keďže [REDAKOVANÉ] „nie je a v čase podania znaleckého posudku ani nebol zapísaný v zozname znalcov. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, pokiaľ táto osoba predniesla znalecký posudok, súd mal najprv postupovať v súlade § 143 ods. 2 Tr. poriadku a táto osoba mala pred vykonaním znaleckej činnosti zložiť sľub podľa zákona o znalcoch. Ak takýto sľub nezložila, nemožno na takýto dôkaz vykonaný pred súdom prihliadať. V danom prípade sa celkom zjavne jedná o nezákonný dôkaz. Táto skutočnosť má významný a zásadný dopad na celkovú dôkaznú situáciu v predmetnej trestnej veci.“. V ďalšom sťažovateľ uvádza, že „v dôsledku nezákonne vykonanej výpovede [REDAKOVANÉ] bol získaný aj kontrolný posudok Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline. Za dôkaz, ktorý bol získaný nezákonným spôsobom, sa považuje nielen dôkaz, pri ktorom bola nezákonnosť spôsobená, ale aj každý dôkaz získaný na základe takéhoto dôkazu. Nezákonnosťou sú teda postihnuté aj všetky ďalšie dôkazy, ktoré boli získané na základe nezákonného postupu (tzv. teória plodov z otráveného stromu) musia byť vylúčené.“. Obdobne sťažovateľ poukazuje aj na to, že znalec [REDAKOVANÉ] podal za Ústav súdneho inžinierstva v Žiline znalecký posudok, na ktorý bolo konajúcimi súdmi prihliadané napriek tomu, že „nezložil sľub znalca, hoci tak urobiť mal, keďže v čase podania znaleckého posudku už nebol znalcom nakoľko bol od 07.09.2011 zo zoznamu znalcov vyčiarknutý“. Sťažovateľ teda uzatvára: „Je zrejmé, že v prípade podania znaleckého posudku je nevyhnutné a zákonné uplatniť postup, že znalecký posudok podáva a priori znalec, ktorý je zapísaný v zozname znalcov. Podanie znaleckého posudku môže vykonať aj znalecká organizácia, špecializovaná na činnosť, ktorá je obsahom znaleckého posudku, pričom tá je povinná uviesť meno znalca, ktorého je možné vypočítať k obsahu znaleckého posudku. Trestný poriadok nepripúšťa, aby znalecký posudok vypracovaný znaleckou organizáciou podala na hlavnom pojednávaní osoba, ktorá nie je

znalcom. Nevyplýva to zo žiadneho ustanovenia trestného poriadku... Ohľadom znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline č. 82/2011 a jeho doplnenia pod č. 403/2011 taktiež namietam skutočnosť, ktorú som namietal aj pred odvolacím súdom, a to že uvedené znalecké posudky sú vypracované právnickou osobou, ktorá nie je na vypracovanie znaleckého posudku autorizovaná v príslušnom odbore požiarnej ochrany. V danom prípade sa ani nejedná ani o právnickú osobu, ktorá by bola pre danú problematiku špecializovaným vedeckým a odborným pracoviskom alebo špecializovaným odborným pracoviskom.“

8. V ďalšej rovine svojej argumentácie sťažovateľ uvádzajúc nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 336/2012 z 13. novembra 2014 poukazuje na potrebu odlišovania pojmov odmietnutie a zamietnutie dovolania. V nadväznosti na uvedené je toho názoru, že pokiaľ „dovolací súd moje dovolanie odmietol, hoci sa niektorými jeho časťami meritórne zaoberal, porušil moje právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko mal moje dovolanie prejednať v súlade s § 384 a nasl. Tr. por. na verejnom zasadnutí a následne o ňom rozhodnúť“.

9. Sťažovateľ napokon v záverečnej časti svojej argumentácie poukazuje na skutočnosť, že predmetné trestné stíhanie „začal vyšetrovateľ Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, Odbor inšpekčnej služby“ a aj všetky ďalšie procesné úkony v prípravnom konaní boli vykonané vyšetrovateľom Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, o čom svedčia všetky zápisnice o v konaní realizovaných úkonoch. V súvislosti s tým sťažovateľ vznáša námietku, ktorej podstatou je skutočnosť, že „Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je samostatný útvar Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, výlučne podriadený ministrovi vnútra Slovenskej republiky, nezávislý od riadenia a štruktúr polície, ktorý plní úlohy na úseku kontroly a inšpekčnej služby. Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra ako ani samotné Ministerstvo vnútra SR nie je v Trestnom poriadku taxatívne vymenovaná ako oprávnený orgán. Sekciu kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR nie je možné zamieňať za policajný zbor SR, nakoľko ide o dve

samostatné sekcie, resp. útvary MV SR, a to aj v zmysle zákona č. 171/1993 Zb. o policajnom zbore.“. V dôsledku uvedeného «... Inšpekcia MV SR je samostatnou sekciou, ktorá je priamo aj procesné podriadená priamo ministrovi vnútra SR (od roku 2007 platí tento stav), pričom bola fakticky vyčlenená spod Policajného zboru SR. Uvedená zmena však nebola náležite transformovaná do Trestného poriadku (napr. § 10 ods. 8 TP), resp. nebola vôbec zohľadnená, čím vznikol stav, že „vyšetrovatelia“ sekcie kontroly a inšpekčnej služby PZ nemajú postavenie policajta v zmysle Trestného poriadku, a teda orgánu činného v trestnom konaní, keďže ich nie je možné podriadiť pod pojem vyšetrovateľ PZ (policajt), nakoľko nepatria procesne, administratívne ani subordinačne pod PZ SR.».

Rovnako podľa názoru sťažovateľa „... nie je ústavne akceptovateľné, aby boli osoby vykonávajúce procesné úkony v trestnom konaní na Inšpekcii MV SR priamo podriadené ministrovi vnútra SR ako politickému nominantovi, čo je v rozpore s judikatúrou ESLP“.

Dôsledkom uvedeného postupu bolo to, že „... prípravné konanie v predmetnej veci po celý čas vedené takýmto subjektom (Sekciou kontroly a inšpekčnej služby MV SR) nezákonne, a preto je nezákonný celý proces vrátane nezákonne vzneseného obvinenia ako aj nezákonne vykonaných dôkazov“.

10. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod spis. zn.: 6 Tdo 64/2015 Uznesením zo dňa 13.04.2016 porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ako aj práva zakotvené v čl. 6 ods. 1 a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn.: 3 Tov 1/2012 Rozsudkom zo dňa 07.06.2012 porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 od. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR ako aj práva zakotvené v čl. 6 ods. 1 a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.04.2016 spis. zn.: 6 Tdo 64/2015 a Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07.06.2012 spis. zn.:

3 Tov 1/2012 sa v plnom rozsahu zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa v súlade s čl. 127 ods. 3 Ústavy SR priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 50.000,- eur, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť sťažovateľovi na jeho účet do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 363,79 Eur...“

II.

11. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

14. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene

môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

15. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

16. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (a obdobne čl. 38 ods. 1 listiny) nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

19. Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala... v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

20. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy má obvinený právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne... o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

22. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má minimálne právo byť podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu v jazyku, ktorému rozumie, mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby, obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú, vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe a mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

23. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny a nasl. a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

24. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

25. Článok 6 ods. 1 dohovoru zaručuje každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01, II. ÚS 517/2014). K tomu sa pridávajú záruky spravodlivého procesu vzťahujúce sa na organizáciu a zloženie súdu, ako aj na vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). V zmysle rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva v prípadoch namietaného porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa úloha súdu sústreďuje na zistenie, či konanie ako celok vrátane dokazovania (spôsobu vykonania dôkazov) malo spravodlivý charakter (napr. rozsudok vo veci Van Mechelen a iní proti Holandsku z 23. 4. 1997, body 49 a 50; rozsudok A. M. proti Taliansku zo 14. 12. 1999, bod 23, bod 24).

26. Do obsahu uvedených práv nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

27. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia z 13. apríla 2016 potom, ako opísal podstatný obsah rozsudku okresného súdu z 31. januára 2012, rozsudku krajského súdu zo 7. júna 2012, dovolania sťažovateľa, ako aj vyjadrenia prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky k dovolaniu a uviedol znenie § 371 ods. 1 písm. c) a g) a ods. 4 Trestného poriadku, ako aj ustálené východiská dovolacieho prieskumu realizovaného najvyšším súdom v trestných veciach podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku, sformuloval tieto odpovede na námietky sťažovateľa:

«K námietkam obvineného, že nebol riadne poučený v konaní pred odvolacím súdom je potrebné uviesť, že Trestný poriadok rozlišuje tzv. základné poučenie, ktoré je potrebné vykonať pred každým výsluchom (§121 ods. 2 Tr. por.). Ustanovenie § 122 ods. 1 Tr. por. obsahuje akým spôsobom sa poučí obvinený pred prvým výsluchom. Je potrebné uviesť, že poučenie obvineného sa rozšíri podľa konkrétnych štádií trestného konania a jednotlivých fáz prípravného konania alebo aj v konaní pred súdom. Z uvedeného vyplýva, že v konaní na verejnom zasadnutí je potrebné pred výsluchom obvineného vykonať len základné poučenie uvedené v § 121 ods. 2 Tr. por. Z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu je preto bezpredmetné, že obvinený po tzv. „základnom“ poučení nebol opätovne poučený podľa § 34 ods. 3 Tr. por., § 65 ods. 5, ods. 8 Tr. por. atď. Tak isto je potrebné vyhodnotiť

skutočnosť, že zápisnične nie je podchytených 40 minút výpovede svedka [REDACTED] a otázky, pripomienky k výpovediam.

K námietke obvineného, že na verejnom zasadnutí konanom 14. mája 2009 bolo porušené jeho právo na obhajobu tým, že mu nebolo umožnené na verejnom zasadnutí uplatniť jeho právo na posledné slovo, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že na verejnom zasadnutí sa postupuje rozdielne ako na hlavnom pojednávaní. Po vykonaní dôkazov udelí predseda senátu slovo na konečné návrhy. Obvinený má právo hovoriť posledný (§ 295 ods. 3 Tr. por.).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., dovolací súd uvádza, že súdy v konaní prihliadali len na dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní a tieto skutočnosti sú podstatné pre hodnotenie toho, či rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom. V danom prípade obvinený namieta, že pred prednesením znaleckého posudku [REDACTED] na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28. septembra 2008 mal súd postupovať v zmysle § 143 ods. 2 Tr. por., nakoľko [REDACTED] nie je a v čase podania znaleckého posudku ani nebol zapísaný ako znalec v zozname znalcov. Zdôraznil, že ak táto osoba nezložila pred vykonaním znaleckej činnosti sľub podľa zákona o znalcoch, nemožno na takýto dôkaz vykonaný pred súdom prihliadať. S uvedeným tvrdením obvineného sa nemožno stotožniť. Z obsahu pripojeného spisového materiálu je zrejmé, že odborný posudok z odboru požiarna ochrana k prípadu požiaru osobného motorového vozidla zn. [REDACTED] [REDACTED] na účelovej komunikácii v k.ú. obce [REDACTED] zo dňa 21. augusta 2008, vypracoval dňa 31. decembra 2008 pplk. [REDACTED] z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Požiarnotechnického a expertízneho ústavu v Bratislave, č. p.: PEÚ-398/2008, (č.l. 506). V prejednávanej veci mal dovolací súd za preukázané, že [REDACTED] bol zapísaný v zozname znalcov vedeného Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 11. februára 2005, t.j. aj v čase podania znaleckého posudku na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28. septembra 2008, splňal podmienky na výkon znaleckej činnosti. Prvostupňový súd preto postupoval správne, pokiaľ poučil znalca [REDACTED] podľa § 144 ods. 1 Tr. por. o význame znaleckého posudku na hlavnom pojednávaní dňa 28. septembra 2008, keďže v danom prípade sa nejednalo o pribratie znalca ad hoc do konania v zmysle § 143 ods. 2 Tr. por.

Dovolací súd poznamenáva, že znalec [REDACTED] predniesol na hlavnom pojednávaní dňa 28. septembra 2008 závery posudku vypracovaného znalcom [REDACTED], ktorý bol na hlavné pojednávanie predvolaný, avšak z dôvodu jeho odchodu na dôchodok vyslala organizácia - Požiarnotechnický a expertízny ústav Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, znalca [REDACTED] ako náhradu za neho.

Námietku obvineného, že kontrolný posudok Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline vrátane jeho neskoršieho doplnenia je nezákonným dôkazom, nakoľko znalec, prof. [REDACTED] bol v čase podania znaleckého posudku na hlavnom pojednávaní dňa 27. októbra 2011, vyčiarknutý zo zoznamu znalcov, vyhodnotil dovolací súd ako irelevantnú. Uznesením Okresného súdu Bratislava I, č.k. 4Tv 1/09-1528, z 29. septembra 2010, pribral súd do konania na podanie znaleckého posudku Ústav súdneho inžinierstva v Žiline vzhľadom na skutočnosť, že po vykonaní dôkazov výsluchom obvineného, svedkov a znalcov z odboru požiarnictva, [REDACTED] a [REDACTED] vystali dve verzie vzniku požiaru vo vozidle. Znalecký posudok č. [REDACTED] vypracoval ku dňu 7. marca 2011 prof. [REDACTED], zamestnanec Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline ako osoba, ktorá bola priamo v posudku riaditeľom ústavu určená ako zodpovedný riešiteľ posudku. V danom prípade nebol Ústav súdneho inžinierstva pribratý do konania s poukazom na § 143 ods. 2 Tr. por., preto sa na jeho posudok nevzťahuje povinnosť, aby jeho poverený pracovník zložil sľub v zmysle § 143 ods. 2 Tr. por.

Námietku obvineného, že Ústav súdneho inžinierstva v Žiline nespĺňa podmienku špecializovaného vedeckého a odborného pracoviska alebo špecializovaného odborného pracoviska (v odbore požiarnej ochrany) vyhodnotil dovolací súd ako nedôvodnú. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že boli dodržané zákonné dôvody v zmysle § 147 Tr. por. na vykonanie znaleckého dokazovania na posúdenie odborných otázok znaleckým ústavom. Navyše, vzhľadom na charakter a výnimočnosť úloh uložených tejto znaleckej inštitúcii súdom na overenie možnosti zapálenia horľavín v interiéri motorového vozidla, požiadal Ústav súdneho inžinierstva v Žiline o odbornú spoluprácu ďalšiu inštitúciu, a to akreditovanú Zkušební laboratoř VVÚU a.s., Zkušebna hořlavosti a protivýbuchových ochrán, Pikartská 1337/7, 716 07 Ostrava - Radvanice, ktorá uskutočnila znalecký veľkorozmerný experiment s cieľom overiť možnosť vzniku výbušnej koncentrácie (bod 2.4 znaleckého posudku). Námietky vykonania nezákonného dôkazu preto nie sú dôvodné. Ani

tvrdenie obvineného, že znalecký posudok nie je možné považovať za zákonné dôkazy a nie je možné na ne pri hodnotení dôkazov prihliadať.

Ďalšie námietky, ktoré uvádza obvinený v dovolaní boli obvinenému známe už v konaní pred prvostupňovým súdom a v odvolaní ich neuviedol. V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por. a uvedenými dovolacími námietkami sa nebude zaoberať.

K doplnenému dovolaniu obvineného k námietke, že všetky procesné úkony v prípravnom konaní boli vykonané vyšetrovateľom Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a preto sú od samého začiatku nezákonné, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2014, sp. zn. Tpj 62/2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2015 na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. vo vzťahu k otázke, či Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je zákonným subjektom vo vyšetrovaní, alternatívne skrátenom vyšetrovaní podľa Tr. por. podľa čl. 6 ods. 1 Dohody o ochrane ľudských práv a slobôd. Z prijatého stanoviska vyplýva, že inšpekčná služba je súčasťou Policajného zboru ako služba aj útvar tohto zboru. Vyšetrovateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a/ Tr. por. a poverený príslušník Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. c/ Tr. por. A preto skutočnosť, že vyšetrovanie vykonal vyšetrovateľ Policajného zboru, ktorý je zaradený do inšpekčnej služby, nie je dôvodom na zrušenie rozsudku v dovolacom konaní. Takým dôvodom môže byť len konkrétna chyba postupu vyšetrovateľa (samostatne alebo v spojení s inými okolnosťami).»

1. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

28. Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy treba zásadne považovať toho, kto bol určený na prerokovanie vecí v súlade s rozvrhom práce súdu. Ak však nastanú okolnosti

odôvodňujúce presun takto pridelenej veci (resp. agendy) na iného sudcu pre dôvody uvedené v právnom predpise, tak aj sudcov, ktorým boli veci následne pridelené, treba takisto považovať za zákonných sudcov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Súčasťou základného práva na zákonného sudcu je i zásada pridelenia súdnej agendy a určenia zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce. Medzi požiadavky kladené na rozvrh práce podľa čl. 48 ods. 1 ústavy tiež patrí predvídateľnosť a transparentnosť obsadenia súdu, resp. senátu vrátane zastupovania vo vzťahu k účastníkom konania (III. ÚS 277/2010).

29. Vzhľadom na námietku sťažovateľa o porušení označených práv sa ústavný súd oboznámil s obsahom rozvrhu práce na rok 2016 v znení účinnom ku dňu rozhodovania senátu najvyššieho súdu 6 T (t. j. k 13. aprílu 2016), z ktorého osobitnej časti vyplýva, že označený senát bol v tomto zložení: 1. [REDACTED] – predseda senátu, 2. [REDACTED] – predseda senátu, 3. [REDACTED] – člen senátu, 4. [REDACTED] – člen senátu. Podľa rozvrhu práce na rok 2015 účinného ku dňu napadnutia veci najvyššiemu súdu (t. j. 7. septembra 2015) bol senát 6 T najvyššieho súdu zložený takto: 1. [REDACTED] – predseda senátu, 2. [REDACTED] – predseda senátu, 3. [REDACTED] – predseda senátu, 4. [REDACTED] – člen senátu. Z uvedeného teda vyplýva, že všetci traja sudcovia, ktorí v predmetnej veci rozhodovali ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]), boli ako v deň nápadu veci najvyššiemu súdu, tak aj v čase vydania uznesenia najvyššieho súdu sudcami zaradenými do senátu najvyššieho súdu 6 T.

30. Podľa názoru ústavného súdu je tak vzhľadom na námietku sťažovateľa právne relevantnou len otázka, či trojčlenné senáty najvyššieho súdu, do ktorých sú rozvrhmi práce zaradení viac ako traja sudcovia (spravidla štyria sudcovia), sú povinné rozhodovať vo veci v zložení, ktorého určujúcim kritériom je poradie sudcov uvedených v rozvrhu práce. Z označených rozvrhov práce vydaných predsedníčkou najvyššieho súdu uplatnenie takéhoto pravidla pri kreovaní trojčlenného senátu z viac ako troch sudcov zaradených do jedného súdneho oddelenia zriadeného pre senát explicitne nevyplýva. Označené rozvrhy práce obsahujú takéto pravidlo dopĺňania neúplných senátov náhradnými členmi senátu,

resp. náhradnými predsedami senátu podľa poradia, v akom sú uvedení v prehľade o zložení senátu, len pokiaľ ide o senáty 1 TdoV a 2 TdoV, čo vyplýva z poznámky č. 3 uvedenej v osobitnej časti rozvrhov práce vo vzťahu k zloženiu senátov trestnoprávneho kolégia. Podľa názoru ústavného súdu existuje pri kreovaní trojčlenného senátu z viac ako troch sudcov zaradených do jedného súdneho oddelenia zriadeného pre senát dostatok argumentov proti analogickému použitiu uvedeného pravidla. Za náhradných členov senátu (resp. predsedov senátu) 1 TdoV a 2 TdoV sú totiž v zásade uvedení tí istí sudcovia pre obidva senáty, a preto rozdelenie sudcov na stálych členov senátu (resp. predsedov senátu) a ich náhradníkov pre prípad doplnenia neúplného senátu možno považovať za opodstatnené. Na rozdiel od toho pri určení zloženia trojčlenných senátov najvyššieho súdu v rámci súdnych oddelení, do ktorých sú zaradení viac ako traja sudcovia (spravidla ide o štyroch sudcov), by uplatňovanie pravidla o určení zloženia senátu na základe poradia sudcov uvedených v rozvrhu práce spôsobilo nerovnomerné pracovné zaťaženie prvých troch sudcov uvedených v prehľade obsadenia súdneho oddelenia v rozvrhu práce proti štvrtému sudcovi uvedenému v tomto prehľade, pretože ten by sa mohol rozhodovania v senáte zúčastňovať len v prípadoch, v ktorých by bol vylúčený niektorý z predchádzajúcich troch sudcov, alebo by bol senát z iných dôvodov neúplný. Zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) pritom práve v ustanovení priamo sa dotýkajúcom práva na zákonného sudcu, t. j. v § 51 ods. 4 písm. c) zákona o súdoch ustanovuje ako dôvod na prerozdelenie už pridelených vecí aj výraznú nerovnomernú zaťaženosť sudcov.

31. Vzhľadom na uvedené tak možno považovať za ústavne akceptovateľný (inými slovami, za nezasahujúci do podstaty práva na zákonného sudcu) taký výklad, pri ktorom sa vo veci, o ktorej má najvyšší súd rozhodovať v trojčlennom senáte (§ 18 ods. 1 prvá veta zákona o súdoch) môže na rozhodovaní senátu podieľať rovnomerne každý zo sudcov, ktorý bol zaradený do príslušného súdneho oddelenia, a to bez toho, aby bol vopred z možnosti rozhodovania vo veci vyradený len z dôvodu jeho uvedenia v štvrtom (a prípadne ďalšom) poradí vyplývajúcom z prehľadu zloženia senátu v príslušnom rozvrhu práce. Ustálenú prax najvyššieho súdu, podľa ktorej v prípadoch, v ktorých sú do súdneho oddelenia zaradení viac ako traja sudcovia najvyššieho súdu, rozhodne riadiaci predseda senátu nielen o tom,

ktorý zo sudcov bude v danej veci sudcom spravodajcom, ale aj o konkrétnom zložení trojčlenného senátu, ktorý vo veci rozhodne (čo sa opatrením č. 5 zo 14. apríla 2016 účinným od 15. apríla 2016 premietlo aj do rozvrhu práce na rok 2016), možno považovať za zlučiteľnú s obsahom základného práva na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj tomu obdobného práva na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to za predpokladu, že vytváranie súdnych oddelení pre trojčlenné senáty, do ktorých je zaradený vyšší počet sudcov ako traja, odôvodňuje požiadavka dosiahnutia reálnej možnosti výkonu súdnictva, na ktorú vplývajú aj také okolnosti, ako je neúplné obsadenie súdu sudcami, zmena v jeho obsadení vrátane zmien vyplývajúcich z dočasného pridelenia sudcov alebo praktická nemožnosť vytvoriť nový (v zmysle stabilne obsadený) trojčlenný senát s ohľadom na akceptovanú profesionálnu špecializáciu sudcov. Ústavný súd pripomína, že aj v iných obdobných prípadoch (napríklad III. ÚS 277/2010) považoval za ústavne akceptovateľný názor, že v prípade „nadpočtu“ členov trojčlenného senátu je zloženie senátu v konkrétnom prípade v rukách riadiaceho predsedu senátu, ktorý má právo organizovať a riadiť prácu senátu, a teda aj určiť zloženie senátu pre konkrétnu vec pridelenú na rozhodnutie do senátu.

32. Ústavný súd zastáva názor, že keďže všetci sudcovia, ktorí v posudzovanej veci rozhodovali, boli podľa platného rozvrhu práce najvyššieho súdu členmi príslušného senátu určeného na rozhodnutie vo veci, napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

2. K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru postupom najvyššieho súdu

33. V úvode tejto časti sa žiada poznamenať, že sťažnosť je v podstatnom založená na spochybnení zákonnosti vykonania niektorých dôkazov, pričom základná výhrada smerujúca voči najvyššiemu súdu spočíva v tom, že najvyšší súd sa v dovolacom konaní

zaoberal len niektorými námietkami, zatiaľ čo s väčšinou z nich sa s poukazom na § 371 ods. 4 Trestného poriadku odmietol zaoberať.

34. Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa v dovolacom konaní nezaoberal viacerými sťažovateľom uplatnenými námietkami, ktoré sa týkali napríklad nesplnenia poučovacej povinnosti okresného súdu počas hlavného pojednávania, neúplného podchytenia výpovede svedka [REDAKOVANÉ] v zápisnici z hlavného pojednávania, nezákonnosti výsluchu [REDAKOVANÉ], porušovania práva na obhajobu v prípravnom konaní pri upovedomovaní obhajcu o vykonávaných procesných úkonoch, ako aj neumožnenia realizácie práva posledného slova na verejnom zasadnutí konanom 14. mája 2009 (odôvodnenie právnych záverov k poslednej z uvedených námietok považuje sťažovateľ vzhľadom na najvyšším súdom uvedený piaty odsek deviatej strany uznesenia najvyššieho súdu navyše za formalistické). Najvyšší súd pritom v zásade poukázal na obsah § 371 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého dovolacie dôvody podľa § 374 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku, medzi ktoré patria aj sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody o porušení práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a o založení napadnutého rozhodnutia na nezákonných dôkazoch podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

35. Podľa názoru ústavného súdu tento postup najvyššieho súdu nemožno považovať za rozporný s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny ani ďalších práv, ktoré uvedené právo rozvíjajú, pretože spočíval v jednoduchej aplikácii zákonného ustanovenia, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy upravuje limity výkonu práva na súdnu ochranu v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Uvedené zákonné ustanovenie totiž nevylučovalo preskúmanie námietok sťažovateľa v odvolacom konaní (teda v dovolaníu predchádzajúcom štádiu konania), a tak nevyužitie príležitosti danej sťažovateľovi zákonom na uplatnenie námietok o porušení procesných práv v určitom štádiu súdneho procesu nemôže odôvodňovať záver o nezlučiteľnosti súdneho rozhodnutia s obsahom základného práva na súdnu ochranu, pokiaľ súdny orgán

postupoval v súlade s obsahom a účelom ustálených a zákonom upravených procesných pravidiel (k obdobným záverom dospel ústavný súd napríklad aj pri prerokovaní sťažnosti vedenej pod sp. zn. II. ÚS 603/2016). Právny výklad sťažovateľa o aplikovateľnosti § 371 ods. 4 Trestného poriadku vo väzbe na § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého má odvolací súd *ex offo* prihliadať na chyby konania zakladajúce dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, by v podstate znamenal nadbytočnosť (neaplikovateľnosť) podmienky vyplývajúcej z § 371 ods. 4 Trestného poriadku spočívajúcej v povinnosti namietať okolnosti zakladajúce dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku v konaní pred odvolacím súdom, čo zjavne nemohlo byť úmyslom zákonodarcu.

36. Vo vzťahu k námietkam o procesných pochybeniach v rámci prípravného konania (napríklad vo vzťahu k úkonu o začatí trestného stíhania, odôvodneniu príkazu na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, formálnym náležitostiam označenia nehnuteľnosti v príkaze na domovú prehliadku a iné) alebo v procesnom postupe okresného súdu, či už na verejnom zasadnutí konanom 14. mája 2009, alebo v rámci hlavného pojednávania pri vykonávaní dôkazov, ústavný súd pripomína aj svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany príslušných orgánov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia (napríklad III. ÚS 75/05, I. ÚS 227/2011 a ďalšie). Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného náprava procesných pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov). Preto skutočnosť, že v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred okresným súdom došlo k procesným chybám, ešte neznamená, že konanie ako celok neakceptovateľne zasahuje do podstaty sťažovateľom označených práv, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

37. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o tom, že [REDAKOVANÉ], ktorý mal predniesť závery znaleckého posudku (správne ide o odborné vyjadrenie, pozn.)

pplk. [REDACTED] z Požiarnotechnického a expertízneho ústavu v Bratislave, že nebol v čase vykonania hlavného pojednávania znalcom zapísaným v zozname znalcov, ústavný súd uvádza, že aj keď v prílohe sťažnosti predložená kópia odpovede Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, sekcie dohľadu, odboru znaleckej, tlmočnickej a prekladateľskej činnosti sp. zn. 45865/2016/153 z 3. augusta 2016 naznačuje rozpor s najvyšším súdom sformulovanými závermi k tejto námietke sťažovateľa v posudzovanom uznesení, uvedené vzhľadom na rozsah nižšími súdmi vykonaného znaleckého dokazovania k možným príčinám vzniku požiaru (najmä znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline predneseného [REDACTED], ako aj jeho doplnenia) nemôže spôsobiť ústavnú neudržateľnosť uznesenia najvyššieho súdu odmietajúceho dovolanie sťažovateľa pre zrejmé nesplnenie dovolacích dôvodov. Najvyšší súd zároveň dostatočne podrobne odôvodnil záver o nedôvodnosti námietok sťažovateľa spochybňujúcich zákonnosť znaleckého dokazovania Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline, pričom ani ústavný súd argumenty sťažovateľa o nezákonnosti tohto dôkazu z dôvodu, že ho mali vyvolať skutočnosti zistené pri výsluchu [REDACTED], nepovažuje za relevantné. Navyše, z obsahu rozsudku okresného súdu vyplýva, že uvedené znalecké dokazovania nariadil okresný súd v priebehu konania hlavného pojednávania práve na návrh obhajoby. Uvádzané argumenty sťažovateľa sú v podstate len prenosom jeho dovolacej argumentácie do obsahu sťažnosti, čo ústavný súd hodnotí najmä ako prejav jeho nespokojnosti s výsledkom napadnutého trestného konania.

38. Ani námietku sťažovateľa o nesprávnom postupe najvyššieho súdu, ktorý mal opomenúť rozdiel medzi pojmami „odmietnutie“ a „zamietnutie“, opierajúcu sa o nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 336/2012 nemožno považovať za dôvodnú. Označený nález totiž vychádza z uznesenia ústavného súdu o zjednotení odchylných právnych názorov č. k. PLz. ÚS 3/2014-24 z 22. októbra 2014, ktoré odmieta aplikovateľnosť analogického použitia § 372 ods. 2 Trestného poriadku vylučujúceho možnosť opätovného podania dovolania, ktoré bolo predtým zamietnuté na prípady odmietnutia skôr podaného dovolania. V danom prípade však najvyšší súd neodmietol dovolanie bez jeho meritórneho preskúmania podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku, pretože bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, ale z dôvodu podľa § 382 písm. c) Trestného

poriadku, pretože považoval za zrejmé, že neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Postup, ktorý najvyšší súd zvolil, t. j. odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, je v súlade s procesnoprávnou úpravou, ktorá v prípade, že najvyšší súd nezistí existenciu žiadneho dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku, umožňuje mu bez nariadenia verejného zasadnutia dovolanie odmietnuť. Pre ústavnú konformnosť napadnutého rozhodnutia s obsahom sťažovateľom označených práv tak postačuje, že napadnuté uznesenie bolo vydané na základe konkrétnych zákonných ustanovení Trestného poriadku a spôsobom týmito ustanoveniami predpokladaným, pričom obsahuje primerané odôvodnenie bez logických rozporov použitej právnej argumentácie.

39. Napokon vo vzťahu k sťažovateľom prednesenej námietke o nezákonnosti vyšetrovania jeho prípadu príslušníkmi Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ústavný súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 62/2015 z 29. septembra 2015, ktoré zjednotilo rozdielne právne názory senátov najvyššieho súdu k tejto otázke a podľa záverov ktorého *«Okolnosť, že inšpekčná služba Policajného zboru je nariadením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) zaradená aj do organizačnej štruktúry ministerstva vnútra ako úrad inšpekčnej služby ministerstva vnútra v rámci sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra, je výrazom podriadenosti Policajného zboru ministrovi vnútra Slovenskej republiky (§ 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov - ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) a možnosti ministra vnútra určiť, že službu alebo útvar Policajného zboru nebude riadiť prezident Policajného zboru, ale bude riadená „inak“ (§ 6 ods. 2 naposledy označeného zákona). Také zaradenie nič nemení na tom, že inšpekčná služba je súčasťou Policajného zboru ako služba aj útvar tohto zboru (§ 4 ods. 1, ods. 2 zákona o Policajnom zbore) a pri činnosti inšpekčnej služby ide o výkon pôsobnosti (plnenie úloh) Policajného zboru pri odhaľovaní a vyšetrovaní trestných činov (§ 2 ods. 1 písm. b) a d) zákona o Policajnom zbore), a to prostredníctvom policajtov (§ 7 ods. 1 zákona o Policajnom zbore). ... Vyšetrovateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a) Trestného poriadku a poverený príslušník Policajného zboru, služobne*

zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. c) Trestného poriadku.».

40. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon o súdoch [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu, resp. jeho plénu a kolégiám, keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi môže zasahovať len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 81/2016).

41. Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj napriek sťažovateľom uplatnenej argumentácie hodnotí napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako racionálne, a pritom ústavne konformné, pričom ním uskutočnený výklad posúdenia vytýkaných chýb konania súdov nižších stupňov podľa uplatnených dovolacích dôvodov (pokiaľ ho umožňovali limity stanovené § 371 ods. 4 Trestného poriadku) nepopiera účel ani podstatu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny vrátane základného práva na verejné prerokovanie vecí v prítomnosti účastníkov konania a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru. V tejto časti preto považuje ústavný súd sťažnosť za zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru postupom krajského súdu

42. Nadväzne na to vo vzťahu k rozsudku krajského súdu zo 7. júna 2012 vydanému v odvolacom konaní sťažovateľ prezentuje názor, že na ním uvádzané procesné pochybenia spôsobujúce „nezákonnosť“ dôkazov, na základe ktorých bol vynesený odsudzujúci výrok, malo byť v zmysle § 317 Trestného poriadku prihliadnuté, keďže naplňujú dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Ako však z už opísaného kontextu sťažnosti vyplýva, sťažovateľ nezákonnosť v dovolaní a v sťažnosti označených dôkazov v rámci odvolacieho konania pred krajským súdom až na výnimky nenamietal. Preto sa v rozsudku krajského súdu ani nenachádzajú odpovede na tieto sťažovateľom v neskorších štádiách prednesené námietky (a z tohto dôvodu je aj irelevantné v rámci tohto rozhodnutia ústavného súdu citovať rozsiahlejšie časti z odôvodnenia rozsudku krajského súdu). Na tomto mieste však ústavný súd pripomína svoj ustálený právny názor, podľa ktorého pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecným súdom, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, IV. ÚS 340/2013, III. ÚS 461/2015). Vzhľadom na neuplatnenie týchto námietok v odvolacom konaní pred krajským súdom ústavný súd z dôvodu nedostatku svojej právomoci k nim nezaujíma vecné stanovisko. Nie je totiž alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou, ktorá môže nahrádzať úlohu všeobecných súdov, v danom prípade krajského súdu, ktorý bol oprávnený preskúmať zákonnosť dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní a na základe ktorých rozhodol vo veci okresný súd. Na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvinených a vyhodnotení ďalších dôkazov sú funkčne uspôsobené len všeobecné súdy, a nie ústavný súd.

43. Rovnako tak ústavný súd pripomína, že úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd štvrtej inštancie, ale iba preskúmať ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu.

Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný (obdobne IV. ÚS 35/02, II. ÚS 103/09, II. ÚS 395/09, I. ÚS 595/2012).

44. Ústavný súd konštatuje, že obsah rozsudku krajského súdu, ktorý na svojich 26 stranách odpovedá na v odvolaní uplatnené námietky sťažovateľa a obsahuje primerané a presvedčivé odôvodnenie záverov, pre ktoré uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania trestných činov, z ktorých bol obžalovaný, pri zachovaní všetkých základných zásad trestného konania, nesignalizuje porušenie relevantných obsahových zložiek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na nich nadväzujúcich práv, čo svojou intenzitou nemôžu narušiť ani dodatočne (v sťažnosti) prednesené tvrdenia o nedodržaní niektorých (svojou povahou viac formálnych ako obsahových) procesných podmienok pri vykonávaní niektorých dôkazov.

45. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako v tejto veci prijal najvyšší súd (resp. v odvolacom konaní krajský súd), nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu najvyššieho súdu a jeho uznesenia, resp. postupu krajského súdu a jeho rozsudku, a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu (a prípadne krajského súdu) svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

46. Ústavný súd, pokiaľ ide o postup krajského súdu a jeho rozsudok sp. zn. 3 Tov 1/2012 zo 7. júna 2012, vyhodnotil sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú a v časti námietok proti postupu okresného súdu a orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania, ktoré sťažovateľ pred krajským súdom ako súdom odvolacím neuplatnil, zastal názor o nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

47. Na základe uvedeného bola sťažnosť ako celok odmietnutá podľa čl. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa obsiahnutými v sťažnosti (najmä návrhom na zrušenie uznesenia najvyššieho súdu, ako aj rozsudku krajského súdu a požiadavkou na priznanie finančného zadosťučinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2017